

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 259.

V Ljubljani, v petek 12. novembra 1886.

Letnik XIV.

Zakaj zaostajamo?

„Blaga ne moremo več v denar spraviti“, tako navadno tožijo, taka je res tudi; ljudje manj kupujejo, bogati in revni manj izdajajo, in sicer bogati radovoljno, revni pa prisiljeno.

Blaga pa vendar ne izdelujejo dosti manj, ker ljudje hočejo imeti dela in zaslužka, odtod pride, da blago v ceni pada, a vendar zopet poskoči, in to se večkrat spreminja. Tako gré navzdol od osodepolnega leta 1873; vsak se praša, kam to pride in kedar bode tega konec. Da spoznamo sredstva, kako to odpraviti, moramo poznati vzroke, zaradi katerih je to nastalo, in v spoznanje tega moramo že nekoliko nazaj iti.

L. 1873 so imenovali, vse te razmere skupaj, ki so se prikazale, „krizo“, bolj prav bi pa to primerili s človekom bolnim za vročnico; kedar ga vročina jenja kuhati, potem še le čuti, kako zelo je bolan, le počasi se potem ozdravlja.

Bolnik, da se ozdravi, potrebuje krepke hrane, zdravega zraka in dobre postrežbe, a namesto tega vidimo, da državni dolg vedno raste, da z davki čedalje bolj pritiskajo, zaupanja je malo; kaj naj pa se zgodi, da bi se zaupanje zopet povrnilo?

Po eni strani je moči oslabil sleparska doba kraha, po drugi strani jih pa slabi to stalno bolehanje. Blaga ostaja, kakor ga je ostalo l. 1873, ker se vedno na dalje dela, da imajo tovarne in delavci kaj opraviti; potrebuje ali potrosi se pa tako malo, da se ravno surovi izdelki uporabijo. — Izdelek in uporaba sta si v neposredni zvezi; kdor namreč nič ne prisluži, ne more nič potrositi. Ako se več potrosil, več se more izdelati, isto tako je tudi prav v nasprotnem smislu.

To dvoje vpliva, da ljudsko gospodarstvo ostane na tako nizki stopinji, ter da mora tretja moč priti, kateri je odmenjeno, prekrizati ta kolobar, in da moči, ki so sedaj zvezane, zopet oprosti.

Ljudje, ki so nekdanj živeli gizdavo, kupujejo le potrebno, pri tem pa obrt, ktera izdeluje take

stvari, ne more napredovati, in obrtna država postane tako poljedelska država.

So pa še drugi vzroki, zaradi katerih se more to izreči, ker samo pretirano izdelovanje blaga ni bil edini vzrok polomu l. 1873. Res je, da tudi druge dežele bolehalo za tem nedostatkom, na Francoskem in v Belgiji imajo zaloge izdelanega blaga, da ne vedó kam z njim, in tudi na Angleškem ni drugače.

Ali Avstrijo je narava bolje obdarila, kakor Nemčijo; razmere na Angleškem so pa tudi vse drugačne. V Angliji blago zastaja, ker se je poprej v inostranstvo prodajalo, sedaj pa tega ni več v taki meri; a tovarne, ki so tako blago izdelovale, le še stojé.

Avstrija ima pa že od začetka tega stoletja vedno neprilike z denarstvom. Ko bi se bila v Avstriji zvišala produktivna moč, bi se bilo to morda poravnalo, ali v naši državi se je marsikaj zamudilo. Znane so razmere v Avstriji pred 1848. letom; preobrat je v tem času nastopil naglo, ljudje niso bili pripravljeni nanj, obrtna prostost je pa prinesla s seboj, da se je začelo izdelovanje slabega blaga; na tak način pri kupčiji ni bilo poštenosti, in tako je padel kredit.

Blago so razprodajali po slepi ceni, s tem so oškodovali tudi pošteno blago. Kaj namreč pomenijo te razprodaje, o katerih se to tolikrat sliši; lahkomiselni kupci so ceno blagu pokazili, slabo blago za dobro prodajali, tako pa tudi pošteno blago na nič spravili.

Ko so v Avstriji sklepali mednarodne pogodbe, gledali so bolj na državno moč in veljavo, zato so mislili, da morajo nekaj prijenjati, kar se tiče obrta in prometa; država je pa vendar-le močna, kedar so državljani močni in premožni; blagor in moč države zavisí le od blagra državljanov. Pri vsem tem se je pa že zgodilo, da smo bili vkljub naši prijenljivosti v carinskih zadevah opeharjeni in nismo dosegli tega, česar smo se nadjali.

Ko je padla ograja, ktera je Avstrijo ločila od drugih dežel, začeli so v Avstriji tekmovati z zdru-

gimi narodi; od konca je bilo to gibanje zdravo in v prospeh, potem pa so počasi zašli na kriva pota; posebno v tistem času, ko je toliko milijonov prišlo iz Francoskega v Nemčijo, zašli so na napéna pota; kajti v Avstriji že tolikega gibanja niso bili vajeni, vodstvo na borzi in pri trgovini so pa prevzeli nepošteni in lahkomiselni ljudje, blaga so na vse kriplje izdelovali toliko, da niso vedli kam z njim, a to bi še ne bila tolika škoda, ko bi bili pri tem ostali, ker počasi bi se bilo to samo naravnalo. Ali pretirano izdelovanje blaga so na borzi pospeševali prav ceno, a vrednost so le kviško tirali.

Delnice so izdajali na podvzetja, katerih ni bilo, in tako so sleparili vse ljudstvo, da ni spoznalo, koliko prav za prav potrebuje, t. j. koliko je blaga treba, da zadostuje potrebam prebivalstva.

Ljudje so tedaj veliko več potrosili, kakor jim je bilo sploh mogoče, ter so mislili, da porabijo le to, kar jim od premoženja ostaja, a dokazalo se je pri polomu, da so več let trosili le na škodo ljudskemu blagu; delali so sploh tako, kakor zapravljivec, ki živi ob stroških posojevalca. Marsikdo še dandanes lahkomisljeno troši in zapravlja, na zadnje se pa pokaže, da je bilo vse njegovo ravnanje sleparsko, in da je oškodoval te, kateri so mu posojevali; tako so bili leta 1873 oškodovani tisti, ki so posojevali denar za borzne špekulacije.

Zapravljivec oškoduje tistega, ki mu je posojeval; ako je pa tak upnik sam v slabi koži, potem pride še ta v revščino; borzni špekulantje l. 1873 so pa oškodovali in še oškodujejo obrt tako, da si ne more opomoči.

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. novembra.

Notranje dežele.

Časniki se še vedno s *prestolnim govorom* pečajo. Poljski listi so z njim zadovoljni in vsi v

LISTEK.

Spomini iz potovanja po Gornje-Štajarskem.

(Dalje.)

Cerkev v Marijinem Celji je velikanska. Ima tri ladije in ob straneh še prostorne kapele. Je pa tudi največja hiša božja na Štajarskem. Preračunili so, da, ko bi bila popolnoma napolnjena, tudi po prostornih galerijah, ki so nad kapelami, bi sprejela v sé 12.000 ljudi. Prvotno stala je na tem kraju mala kapelica. Ludovik Veliki, kralj ogerski (1342—1382), dal je leta 1363, ko je Turke srečno premagal, nad to kapelico sezidati cerkev v gotskem slogu. Imela je tri ladije in eden mogočen veličasten stolp. Od te stare cerkve ostalo je zidovje in stolp, ki še sedaj stoji v sredi na cerkveni fasadi v svoji prvotni obliki. Vneti in goreči barokni preestrojevalci si pač niso upali nič lepšega napraviti, zato so ga pustili nespremenjenega s krasnimi velikimi vratmi. Mogočno kipí proti nebu 80 metrov visoko, ne zmené se zasvoja dva okorna nižja to-

variša, ki sta se mu še le čez stoletja pridružila. Po mojem okusu ta dva, v 17. stoletju sezidana stolpa s svojima čebuljastima strehama ne povišujeta lepote cerkvene fasade in veličastneje je morala biti prvotna stavba v čisti gotiki in z edinim krasnim velikim stolpom. V tem še sedaj visé vsi zvonovi, katerih je, ako se ne motim, petero. Največi tehta 103 cente, drugi 50, tretji 32. Škoda, da sta največi in tretji počena, vendar se še vedno zvoni z njima.

Iz zvonikovih lin je lep razgled po okolici. Krog in krog se vidijo zeleni bregovi, le na severozahodni strani — že na Spodnje-Avstrijskem — kaže svojo plešasto glavo 1892 metrov visoki „Oetscher“, kterege so že naši slovenski spredniki polni spoštovanja klicali s častitljivim imenom „Oče“.

Tudi notranje prvotne gotske cerkve je ob predelavanji (l. 1644—1704) dobilo čisto novo lice; bilo je popolnoma preustrojeno v bujnem baroknem slogu in sicer tako, da pazno oko pod gostimi stukturami komaj zasledí šilaste loke, gotsko svodovje in rebra. Kaj duhovito so razširili cerkev ob straneh. K obema stranskima ladijama so dozidali po petero kapel. V ta namem predrli so stene med podporniki, podpornike so porabili za poprečne stene

kapelam in od zunaj so ta prostor zaprli z novimi zidovi. Nad kapelami so napravili prostorne galerije, skozi ktere prihaja svetloba pod cerkveni obok.

Vsi prostrani cerkveni svodi, po ladijah v kapelah in po galerijah so čudovito bogato in sijajno okrašeni s preumetno izdelanimi stakaturami, ki obrobijo skoraj brezštevilne presne slike, manjše in večje, katerih vse mrgoli po svodovji. Večinoma hranijo te slike spomine na znamenite dogodke v Marijinem Celji, na razne milosti, prejete na priprošnje božje Porodnice. Prekrasni ste zlasti dve kapeli za milostnim altarjem; na temno-modrem dnu se dvigajo bogato pozlačene stukature. Ako si ogle damo kapelo sv. Frančiška Ksaverskega v mestnofarni cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani, imamo nekako merilo, po katerem si moremo vsaj deloma predstavljati notranjo krasoto cerkve v Marijinem Celji. Se vé, da si moramo med stukaturami misliti še mnogobrojne freske, katerih Ksaverjeva kapela nima.

Delo to bilo je zares velikansko. Graditelj, ki je na ta način iz gotske cerkve napravil barokno stavbo, kaže prav posebno duhovitost. Gotski slog je kar, rekel bi, prelil v baroknega. Razun tega so pa na vzhodni strani stari presbiterij podrli, cerkev skoraj za polovico podaljšali in ta del popolnoma z

tem edini, da prestolni govor ni naravnost na vojsko eikal, pač pa je kazal na razprave, katerih se je na ohranjenje miru med velesilami nadjati. Le če bi se na razpravah nič ali zadosti poročila za mir ne doseglo, treba ga bo podpreti na bojnem polju z bajoneti. Vojske si sicer tudi Poljaki ne žele, če bi se ji pa na noben način izogniti ne bilo, se pa tudi ne bodo nobenih žrtev bali in to tem manj, ker bi si vsak kolikor toliko nekoliko svojo jezo ohladil. Motijo se pa poljaški listi, če mislijo, da bi bil tudi vsak drug predsednik tako govoril in z orožjem ropotal, kakor je Smolka delal. Mož bi bil lahko opustil, to je že res; toda sedaj, ko je pa stvar enkrat že govorjena, je pa tudi prav da je. Bodo vsaj naši sosedje vedeli — slišali so lahko, če so hotli, kajti Smolka in Tisza sta dosti glasno govorila — da nismo kaki strahopetniki, ki bi si nič ne upali ne. Sami ne bomo nikomur boja vsiljevali, če ga bodo pa drugi nam, se mu tudi ne mislimo izogibati. Nekateri poljski listi pa iz cesarjevih besed sklepajo, da bomo v kratkem še v večje homatije zagazili, kar v resnici ni popolnoma nemogoče.

Schönerer je znan hud nasprotnik in nespravedljiv sovražnik židov. Kjer jih more, jih pritisne, toraj pač ni čuda, če je tudi pri *nemškem „Schulvereinu“* jel udrihati po njih, kar se je pa mozu silno zamerilo. Vodstvu nemškega „Schulvereina“ zdelo se je potrebno, Schönererja zaradi preganjanja židov nekoliko za lase zgrabiti. Očitajo mu v svojem listu, da hoče „Schulverein“ uničiti. Da Schönerer na to ne bo molčal, se smé že verjeti; saj je zadosti jasno, da „Schulverein“ vse druge podpira, le svojih ne. V Avstriji podpira devet čisto židovskih šol. Schönerer in njegov prijatelj Vergani pa še celó trdita, da ima „Schulverein“ na Českem 113 šol, v ktere hodi 4073 židovskih in le 192 krščanskih otrok. Ker do sedaj „Schulverein“ tej trditvi še ni oporekal, bo menda resnična. Na Českem bi se „Schulvereinu“ sploh slabo godilo, če bi židov ne bilo; tako si pa s temi pomaga, kakor si ravno vé in zná in stvar gré svojo pot. Društvo bi se moralo imenovati „židovski in ponemčevalni Schulverein“, ker se največ z izgojo židovskih in s ponemčevanjem slovanskih otrok peča. Schönerer mu zaradi židov gotovo ne bode prizanašal, „Schulverein“ pa njemu ne in tako homatij ne bo konca ne kraja med Nemci.

Ob priliki razgovora z delegati v *Budapeštu* je cesar nagovoril dr. Smolko, ter rekel, da mu je drago videti zbrani obe delegaciji, ktere se niste dali prestrašiti po koleri; potem je prašal, kako so avstrijski delegati zadovoljni z novimi prostori. Dr. Smolka je odgovoril, da po vsem ugajajo namenjeni svrhi. Potem je govoril cesar z nekaterimi članovi gospodske zbornice. Z dr. Riegerjem se je cesar razgovarjal o davku na sladkor in o českem deželnem zboru. Dr. Rieger je rekel, da se bode seja zaradi silnega posla raztegnila noter do januarja. Dvornemu svetniku dr. Mezniku je izrazil cesar svojo zadovoljnost za njegove referate, ki so izdelani z bistrim umom; z dr. Matušom je govoril o vojnem proračunu; dr. Sturm je rekel: nujno nam je treba miru. Vlada mora skrbeti, da ga ohrani, ter izbrati sredstva v to svrhu. Z grofom Julijem Andrassyjem in dr. Falkom je cesar dolgo govoril o bolgarskih dogodkih, ter izjavil, da v neki stvari zbuja bojazen. Nagovor cesarjev je bil avstrijskim delegatom jako všeč, posebno pa izjava o potrebi miru; a madjarskim baje ne, ker ti bi želeli, da bi se cesar odločno izjavil proti Rusiji.

Položaj na Ogerskem. „Obzor piše: V madjarski državi pokazuje se v vladnih krogih neka napetost, ki bode bržkone kmalo na dan prišla. Minister Tisza obnaša se jako samovestno, a v resnici je njegova pozicija slaba. V kritičnem trenutku bi Tisza rad od sebe odvrnil pozornost javnega mnenja, ter svoje verne novinarske močice hujša na grofa Kalnoky-ja, da bi s tem vtrdil vero, da je v

Budapeštu vse v najboljšem redu in da imajo krizo na Dunaju. Naj pa mešetari, kakor hoče, to pot mu ne pojde po volji, ker je madjarska vladna stranka kjubu Tiszovi vladi nezadovoljna. Odličen član nje vlade je rekel v klubu: „Denarstveno gospodarstvo vlada in uničuje deželo, k temu pride pa še vnanji položaj; so pa nekteri ljudje, ki želé Rusiji iskati ljubav. Ti ljudje bi ne mogli slabše politike tirati, to je boljši za Rusijo, vse tako, kakor da bi bili od Rusije plačani. Nezadovoljnih ljudi je bilo dosihmal dosti na Ogerskem, a Tisza je znal vse upore zadušiti; „dispositionsfond“ in mastne službe so to vse zadušile. No, sedaj menda ne bo šlo tako gladko, ker so vladni člani med saboj peshlojni ter so se v zadnjem ministerskem svétu živo spoprijeli, posebno pa ministerski predsednik in minister denarstva, Szapary. Ko je prišlo do denarstvene razprave v deželi, sta si gospoda ministra gorke in zasoljene pravila, ter vzrok denarstvenega razpada drug drugemu podtikala. Tisza je dolžil Szapary-a, a ta je rekel, da je vsi nadlogi z denarstvom kriv le način vladanja. Med članovi vlade je vzbudilo to veliko nevoljo in zagotvvo pripovedujejo (kakor smo že omenjali), da Szapary odstopi, ko bode proračun dovoljen. Najhuje pa je zadela gospodo kratka opazka in graja kralja, kar so že zdavno zaslužili. Ko je kralj po slovesnem otvorjenji delegacij, kakor navadno, zbral okoli sebe delegate, nagovoril je je med drugimi tudi Kolomana Szella in Morica Wahrmana ter omenil žalostnega stanja ogerskih financ ter pristavil, da na ta način ne more iti dalje. Ta sodba je zadela Tiszo, kakor strela iz jasnega in on je videl, da je njegovo veličanstvo (Tiszovo) v nevarnosti, in da se reši, rad bi žrtoval več grešnih kozlov. On misli svoje pristaše pomiriti, ako vrže Szapary-a, in ako to ne bode dosti, hoče še Kalnoky-u nogo spodbiti. In še žalostnega intentanta madjarskega gledališča, grofa Kegleviča je pripravil žrtovati. Ali bodo te politične hekatombe hasnile Tiszi ali ne, to se sedaj še ne more trditi, kajti na Madjarskem je vse mogoče, pa v deželi, kakor je na Francoskem, bi ne bilo čuda, ko bi vkljub temu vsemu Tisza še imel zaupanje „večine“ zastopnikov, ktere je narod izbral.

Vnanje države.

Srbom se v državnem gospodarstvu tudi slabo godi in premišljujejo, kako bi se dal primanjkljeju, ki jih davi, vrat zaviti. Velik sicer ni srbski „deficit“, ker država sama na sebi ni velika, toda še ta, kar ga je, dela jim veliko preglavico. Ves skupaj znaša menda 4,877.000 dinarjev. Da ga vsaj nekoliko pristrizajo, izročili so ga v pretres petnajstoric skupščinarjev. Tista je nasvetovala, da naj se po vseh ministerstvih število uradnikov zmanjša, dalje naj se zmanjša število političkih okrožnih uradov, s čemur jim bo tudi manj načelnikov treba. Na ta način prihranilo bi se 300.000 dinarjev na leto. Vojni budget bi se tudi lahko kar za 1,400.000 dinarjev pomanjšal, ker imajo blaga in drugih potrebščin še iz lanske vojske toliko po založiščih nakopičenega, da jim ne bo nič novega treba. Na ta način bi se deficit takoj precej zeló znižal in bi ga konecno le še nekako 3,177.000 dinarjev ostalo. Da se še to odpravi, pa družega ne bo kazalo, kakor davek nekoliko predrugečiti. Srbija ima deficit, od kar je kraljevina postala. Poprej te grdobe tamkaj doli niso poznali.

Telegram, s katerim so Bolgari princu Valdemarju naznanili, da so ga izvolili za svojega kneza, ima sledečo vsebino: „Njegovemu visočanstvu princu *Valdemarju Danskemu!* Podpisanim vladarjem in članom vlade je čast Vaši visokosti na znanje dati, da je Vas narodno sobranje, sklicano v starem glavnem mestu Bolgarske, danes ob 1/2 11. uri dopoldne soglasno in po aklamaciji izvolilo za kneza Bolgarskega. Volilni akt predložila Vam bo

posebna deputacija, ki se bo v ta namen sestavila. Prepričani smo, da se bode Vaša visokost podvrgla plemeniti nalogi, ter bode svoje dragoceno življenje posvetila sreči in blagostanju naroda, kteri je že tako sijajno dokazal, da je zmožen živeti, da napreduje in da se omiki ne odteguje, in da bote blagovolili vladarske vajete v roko vzeti. Čast nam je biti najudaneji in pokorni slugi: Stambulov, Mutkurov, Radoslavov, Stojlov, Gešov, Nikolajev, Ivančov.“ Deputacija odšla je pa danes v Cannes ter so v njej: Stambulov, Žizkov, Grekov, Mihajlov, Bajčusev in mohamedanec Izedin Bay Zede. Kdo vé, če ni bil trud, ki so ga Bolgari z volitvijo imeli, zastoj, kajti Valdemar bo pač težko ponudeno krono sprejel in to iz raznih vzrokov. Med temi je prvi vzrok ta, ker vé, da bi ga Rusija najbrž po sedanjih okoliščinah ne pripoznala za kneza; drugič ima pa, kakor se čuje, v Valdemarjevi družini tudi njegova soproga precej veljavno besedo in ta je neki rekla, da jo tudi s štirimi konji ne spravijo v Bolgarijo. Kjer se pa ženska v družini spunta, ondi je križ in mož dostikrat že zaradi ljubega miru prijenja. Valdemar pa konečno tudi ni tako kratkoviden, da bi ne videl, da mu na Bolgarskem ne bodo rožice cvetele, kakor Battenbergu niso. Sedaj ima kot zasebnik prijetno življenje, dela kar se mu poljubi in ni nikomur odgovoren. Potem bi imel pa na vsak korak paziti in vsako besedo dvakrat premisliti, preden bi jo izrekel, da bi se ne zameril Rusiji in pa Cankovemu Draganu. Vendar — vladarska krona je zapeljiva stvar! Toraj počakajmo.

Prince *Ferdinand Hohenzollerski* je šel iz Berolina v Bukarešt. Preden je odšel, se je poslovil pri cesarju Viljelmu. Ta prince je baje namenjen za naslednika Karolu Rumunskemu, ki nima otrok. Prince Ferdinand ima biti za prestolonaslednika, ko se bode mudil v Bukareštu. Ali je kaj na tem resničnega, bodedo kmalo zvedeli.

Predvčeranjem omenjali smo telegrafično vest, da je Salisbury na *lordmajorskem banketu* o Bolgariji in o Egiptu nekaj govoril. Ker je za Angleže Egipt večje važnosti, začnimo s tem. Salisbury je rekel: Angleško zasedanje Egipta mora biti omejeno. Zapustiti pa Egipt ne moremo poprej, dokler ne izvršimo naloge, ktero smo prevzeli. Ta pa obstoji v tem, da vtrdimo pokrajino na zunaj in da iztrebimo anarhizem od znotraj. V finančnem oziru gré že na bolje, kajti razmere se zdato zboljšujejo. Neodvisnost Egipta nam pa zapoveduje, da ne smemo nobene druge kontrole trpeti. — O Bolgariji je rekel Salisbury, da je ptuje zlato častnike zapeljalo, da so se svoji časti in svojemu knezu izneverili. Nikakor pa ne odobrava koraka, ki ga je evropska diplomacija storila, da izpuli nezveste častnike zasluženi osodi iz rok. Evropa obžaluje vsako ptuje vtikavanje v pravice neodvisnega naroda. Angleška bo zaradi tega v bolgarskem vprašanji z drugimi narodnostmi postopala in se bo pač varovala kaj prevzeti, kar bi ji količjak dolžnosti nakladalo. To se pravi z drugimi besedami: Angleži ne bodo drugim kostanja iz žarjave pobirali. Če bi pa John Bull videl, da bi mu kaj kazalo, bo pa že vedel, kaj mu je storiti. Do sedaj pa pravi, da ga še nikjer nič ne peče. Pač je pa Avstrija tam doli jako prizadeta in ima njena beseda velik vpliv na angleško vlado. Angleški častniki vsi jako pohvalno Salisburyjev govor omenjajo. „Times“ celó trdi, da če bi bila Avstrija prisiljena z orožjem v roki pognuti se za žaljene pravice, se sme trdno zanašati na angleško pomoč. Mislimo, da je ne bo treba, razun če bi šli Rusi res v Bolgarijo. V tem slučaju dobili bi potem z Avstrijo opraviti, če bo ostal grof Kalnoky pri besedi, ki je rekel, da smatra zasedanje Bolgarije po Rusih za napovedan boj med Avstrijo in Rusijo.

Izvirni dopisi.

Iz Blagovice, 11. novembra. 8. t. m. obhajala se je tukaj redka slovesnost dveh zlatih porok ob enem. V Gaberji, najvišji vasi Blagoviške fare, blizo 800 metrov nad morjem, dočakala sta dva najbližnja sosed, Simon Pestotnik in Matija Pervinšek, 55. obletnico svoje svatbe. Zdrav kraj in močen rod mora to biti. Kdor pozná težave hribovskega kmetovanja, kdor vidi pozimi velikanske zamete, ki jih ločijo od svetá, ne more se načuditi starim možem in ženicam, ki vestno in veselo vsako nedeljo in praznik pridejo v farno cerkev k službi božji.

V zahvalo srečno in zadovoljno končanih 55 let v zakonskem življenji, obhajala sta toraj dva para zlato poroko.

Pet sinov, sedem hčerá in 32 vnukov se je veselilo srečnega dneva svojih starih očetov in mater.

Giuljivo je bilo videti, vse štiri čvrste stati pred altarjem, prejeti presv. Obhajilo in z veselo zahvalno pesmijo se skleniti v zahvalo božjo.

Omenim naj še, da sta oba para skupaj štela 297 let, in da je še mnogo druge sorodovine in znancev zbralo se na veselo gostovanje.

novega zgradili v renésančnem slogu. Novi del ima poprečno ladijo in nad križališčem ovalno kúpolo. Okrašen je enako s stukaturami in presnimi slikami, kakor stari, le da so njegove oblike bolj plemenite.

Da si moremo cerkev v mislih načrtati, moramo vedeti še velikost njenih notranjih prostorov. Dolga je od znotraj 92 m. *) široka pa 34 m. Srednja ladija je visoka 23 metrov, a široka 10 metrov.

Barokni altarji so vsi izdelani iz Solnograškega marmorja. Barva tega kamenja je rudečkasto-rujava in skoraj nekoliko pretemna in premrtva. V velikem altarji iz leta 1693 — postavil ga je Fischer von Erlach — stoji velik križ iz ebenovega lesa z dvema srebrnima kipoma Boga Očeta in Sina v prirodni velikosti. Pod križem srebrna svetovna krogla — dva metra meri v premeru — okoli ktere se kača ovija.

V stranskih kapelah stojé stranski altarji in spovednice. Vse kapele pa so pregrajene z umetelno kovanimi visokimi železnimi pregradami, ktere imajo pri vsakem altarji drugo obliko.

*) Da se laglje primerja z že znanimi prostori, bode omenjeno, da je Ljubljanska stolna cerkev od znotraj dolga dobrih 50 metrov, široka pa 22 metrov, seveda v svoji popolni širjavi s kapelami vred.

Tudi milostna kapela v sredi cerkve bila je prvotno postavljena v gotskem slogu in še se opazi šilasti lok, ki je obrobiljal pročelje, a o prenavljanji so ga pri vrhu odsekali in kapela se konča sedaj z vodoravnim pokrivalom. V pregraji je 12 srebrnih stebričev. Nad altarjem je mala častitljiva milostna podoba: iz lipovega lesa izrezljan, barvan, pol metra visok kip Matere božje z Jezusčekom, o katerem se pripoveduje, da je še iz srede dvanajstega stoletja. Kip ima krasen srebrn okvir, prepleten s plastičnimi listnatimi lepšavami in emajlovanimi grbi.

Splošni vtis cerkve je mogočen in veličasten, bodisi od zunaj ali pa tudi od znotraj. Po sodbi izvedencev se mora šteti med najimpozantnejša dela avstrijske arhitekture. Res je, da so freske zeló zakajene kakor tudi vse stukature in da bi bila cela cerkev potrebna osnaženja, kar bi seveda ogromno denarja tirjalo. Praktična vsa ta osnova za romarsko cerkev ni, ker skoraj brezštevilne lučice, ktere romarji prižigajo, napravljajo veliko dima, ki se s prahom vred oprijema vihrastih stukatur, ne da bi je bilo mogoče očediti, kar se pri gladkih stenah laglje stori.

(Dalje prih.)

Bog naj ohrani vsaki fari nekaj čvrstih, resnično vernih zakonskih parov stare slovenske korenine — v izgled mladim!

Iz Gornjega grada, 11. novembra. (Letina. — Redkost. — Požar.) V našem okraji smo letos imeli, hvala Bogu, dobro letino. Ozimina, kakor tudi jarina, se je dobro obnesla, sena je bilo sicer malo a toliko več otave. Surovine (drme), to je korenja, koruna in repe je bilo obilno, tako tudi jabolk, iz katerih so nekteri naredili po več polovnjakov dobrega jabolčnika, drugi pa so jih prodali po 50 in 60 kr. škaf ali pa tudi posušili za bodoče leto. Orehi pa so tudi tukaj pozebli. Marljive bučelice so to jesen izredno veliko nabrale sladkega meda, in se še lahko dobi po 20 kr. kilo. Ajde še niso omlatili, pa gotovo bo več dala kot minolo leto. — Naj še naznamim kot letošnjo posebnost, da mi je v nedeljo pred Vsemisvetimi prinesel mož izpod visokega Rogača škatljo zrelih rudečih jagod, ktere smo kot drugi letošnji plod s slastjo povžili. — Na večer 3. novembra je gospodarju Jakobu Ogradiju v Tržki občini Gornji grad pogorelo do tal gospodarsko poslopje z obilno živinsko krmo vred. Da se je obvarovala hiša, žitnica in kovačnica, se ima gospodar zahvaliti nagli pomoči od strani sosedov, Gornjegrajske požarne brambe in c. k. žandarmerije.

Domače novice.

(Umrli je) tukajšnji tovarnar g. G. Tönnies, danes dopoldne ob 1/2 9. uri. Pogreb bo v nedeljo ob 4. uri popoldne.

(Nogo si je spahnil) včeraj zjutraj za tukajšnjo stolno cerkvijo mestni inženir gosp. Ivan Duffé; hotel je stopiti na stopnice, pa mu je spodletelo, da je padel, pri kateri priliki se mu je noga tako nesrečno zavila, da je z vso silo na njo padel. S težavo je prišel domu.

(Oporoka r. Jožefa Rozmana.) Enajsti odstavek te oporoke se po besedah tako le glasi: „Ljudski kuhinji v Ljubljani 3000 gold., beri tri tisoč gold. z določilom, da se ta svota vporabi za hrano pridnih in lepo vedečih se dijakov, oziroma, da razdeli vodstvo kuhinje za to svoto jedilnih znamk (Speisemarken) med pridne dijake“. — Odstavek 22 iste oporoke se pa glasi: „Vžitek moje hiše št. 25 v kolodvorskih ulicah v Ljubljani, dvorišča in druge poslopja pri tej hiši od dné moje smrti naprej pa do smrti prave matere glavnega dediča, Jere Bostijančič in njegove mačehe Ane Avi volim društvu sv. Vincencija v Ljubljani in še le po smrti teh dveh prevzame naj glavni dedič to hišo, dvorišče in poslopja v svojo dejansko posest in vžitek. Do tedaj pa mora vživajoče društvo sv. Vincencija vse davke od hiše plačevati in poslopja po potrebi popravljati na svoje stroške“. K temu bodi še v pojasnenje, da tu pod odstavkom 22 imenovani ženski osebi niste z ranjkim Rozmanom v nobeni zavezi, toraj tudi ne v sorodovinstvu, še najmanj pa imenovana glavna dediča. Imenovan glavni dedič je Jožef Bostijančič. Iz vsega tega je razvidno, da pristavek, kakor „bi dva sorodnika, imenovana glavnima dedičama (!) lakoto do smrti trpela, Marijanišče bi pa glavno zapuščino vživalo“, bil je jako nevместen, za društvo sv. Vincencija pa razžaljiv. Kar bodi s tem popravljeno.* — Za dobrotne namene je r. J. Rozman volil: Farni cerkvi frančiškanski in podružnici na Rožniku 500 gold. Cerkvi sv. Jakoba 500 gold. Cerkvi Jez. Sreca 500 gold. Cerkvi na Sv. Višarjih 200 gold. Družbi sv. Cirila in Metoda 100 gold. Dijaški kuhinji 3000 gold. Mestnim ubogim 500 gold. Vincencijevemu društvu užitek od hiše do smrti dveh spredaj imenovanih žensk. Za hrano revnih otrok nunam Uršulinaricam 500 gold. Za ustanovo v podporo z obrestimi odhajajočih rekonvalescentov iz deželne bolnišnice (oskrbuje magistrat) 3000 gold. Za razdeljenje med revne pri pogrebu 25 gold., vkup torej 8825 gold. — Največje zasluge, da je ranjk. Rozman toliko volil za dobrodelne namene, pridobil si je brez dvojbe tukajšnji mestni odbornik g. Valentinčič, ki je šel ranjkemu tako na roko, da so dobile tudi zapuščene sirote ranjkega Tomana 700 gold., dijaška kuhinja pa 3000 gold.

*) Ta nevместna opazka je prišla v „Slovenca“ brez našega vedeža, po „nevместni“ vnemi kterege družega koli. Toraj brez zamere! Vredn.

(Hudo uro) imeli smo danes popoldne. Gro-melo in bliskalo se je, kakor o sv. Jakobu, ploha se je pa tudi tako gosta vlila, kar jo je le doli moglo.

(O našem kornem zapovedniku) baronu Kuhn u, feldeajgmajstru v Gradcu, še nekaj novic. Cesarjevo lastnoročno pismo, s katerim je baron Kuhn imenovan za kanclerja reda Marije Terezije, se glasi: „Ljubi baron Kuhn! Imenujem Vas za kanclerja reda Marije Terezije. Budapešt, 4. novembra 1886. Franc Josip.“ Baron Kuhn je sedaj najstarejši med aktivnimi generali. Star je 70 let. On je poslednja treh krasnih zvezd, Kuhn, John in Marojčič, ki so se svoje dni lesketale na vojnem polji pod vrhovnim zapovedništvom maršala Albrehta leta 1866. Kuhn se je tedaj odlikoval na Tiroljih, kjer je bil tako rekoč na najsrajnem desnem krilu cesarske vojske na Laškem. On je bil, ki je Garibaldijance odganjal, da se niso polastili Tirolov; on je bil, pred ktereга hrabrimi četami so Lahipovsod tekli, kjer so se pokazale. Tedaj si je prislužil red Marije Terezije, ktereга komanderja sta s Filipovičem sedaj sama.

(O koleri.) V prisilni delavnici je vsega skupaj za kolero umrlo 9 prisiljencev, poslednji 6. t. m. — Na Igu je zbolelo vsega skupaj 27 oseb za kolero, umrlo pa 11 in to 8 prisiljencev in 3 domačini. — V Ligojni, Vrhniškega okraja zbolelo je 11 ljudi za kolero, 1 pa v Žagarju in 1 na Vrhniki, 4 so pa v Ligojni umrli — vsi za pravo azijsko kolero, kakor je to bakteriologična preiskava dokazala. — Drugod ni nobene kolere več in bi si bilo pač želeli, da bi se skoraj popolnoma od nas poslovila. Kolera se je prvič v Evropi pokazala l. 1830 ter je petkrat grozovito nastopila. Najsilnejša je bila v četrtri ddbi, kedar je 1,200.000 ljudi pobrala. Navadno napadenih polovica pomrje.

(Razpisana) je služba c. kr. pristava okrajne sodnije v Kočevji do 25. novembra.

(Dve službi) gozdarskih pomočnikov, vsaka po 300 gold. letne plače, razpisani ste v državnem gozdarstvu na Primorji. Za izredno službeno hojo plačuje se posebna odškodnina. Prošnje do 20. novembra.

(Služba uradnega sluga) razpisana je pri c. kr. okrajni sodnji v Beljaku do 12. decembra.

(Tri sto goldinarjev) podaril je presvitli cesar Momjanski občini v Istri v Poreškem okraji kot pomoč za zidanje šole.

(100 goldinarjev daroval) je, kakor se nam piše, č. g. Bratanič, župnik v Vitanji, za popravljanje stolne cerkve v Mariboru.

(Dve slovesnosti) imeli so na Hrvaškem v v teku jednega tedna. O prvi (Kukuljevičevi) smo pisali nedavno, naj toraj danes omenimo drugo. Slavljenec je slavnoznani skladatelj Gjuro Eisenhuth, ravnatelj orkestra v narodnem gledališči v Zagrebu, ki je praznoval dné 10. t. m. svojo petindvajsetletnico. Dobil je srebrni lavorov venec, srebrno kupo, briljanten prstan jako dragocen, srebrni tintnik, leasen album za fotografije, palčico za taktiranje in pa mnogo lepih vencev. Pri slavnostnem komersu je bila posebno živahno odobravana pozdravica, ktero je napravil slavljenec naš rojak, operni pevec gosp. Jos. Nolli, ki se je nalašč iz Laškega v Zagreb pripeljal prijatelja proslavljat.

(Konjica v Avstriji) se bo preosnovala. Po novi preosnovi imel bo vsak konjiški polk v mirnem času 42 častnikov in 1032 mož; v bojnem času pa 57 častnikov in 1506 mož. Ker imamo konjice (dragoncev, huzarjev in ulancev) 41 polkov, imeli bomo 1722 častnikov, 42.312 mož ter 39.442 konj v mirnem času. V bojnem času pa 2337 častnikov, 61.746 mož in pa 61.318 konj.

(Uradniško društvo) podedovalo je veliko premoženje po svojem predsedniku Fellmannu. Pravijo, da bo po odbitku legatov ostalo kakih 60.000 goldinarjev, iz katerih se bo naložila štipendija.

(Petindvajsetletnico) praznuje letos — petrolej. Leta 1861 so ga jeli žgati mesto ripsovega olja. Petrolejeva svetilka je bila tedaj še jako redka po navadnih hišah, sedaj jo pa že v vsaki najdeš.

(Iz c. kr. poštne hranilnice.) Pred seboj imamo najnovejšo okrožnico omenjenega zavoda. V uradnem delu nahaja se določba, vsled koje se vložniki, ki svoje vložne knjižice nimajo deponovane v hranilničnem uradu, ne morejo nadalje posluževati knjižekovnic. Druga naredba zadeva uradnike in pooblaščenca za izplačevanje nakaznic čekovnih. Tretji ukaz razveljavlja „prejemne liste“, na katerih manjka

„položni list“; za naprej velja toraj le obrazec, ki se predočuje v letošnjem „koledarju“ družbe svetega Mohora na str. 44. Četrto določilo uradnikom naklada dolžnost, da vložnika vselej povprašajo, je li od zadnjega vlaganja svoje bivališče menjal, to zavoljo tega, da vložnika zamore najti „prejemno potrdilo“, ki mu se za vsakokratnim vlogom določje. Peta naredba opozarja uradnike, naj v dnevni račun vselej zapišejo črko, ki pové, v katerem jeziku je knjiga, na ktero je vložnik vložil denar. Slovenske knjižice imajo črko D. Šesto določilo pravi, da so „poštnohranilne karte“ s staro marko za 5 kr. veljavne, dokler jih kaj bode, če so le popolnjene z novimi markami sedaj veljavnimi. — Zatem sledi račun za mesec oktober. V tem času se je 348.362krat vložilo za 46,233.126 gl., izvzelo pa 119.241krat za 45,463.577 goldinarjev. Vložilo se je na Štajarskem 17.831krat za 2,111.069 gl., izvzelo 3577krat za 1,048.899 gl.; na Koroškem vložilo 4550krat za 479.912 gl., vrnilo 859krat za 129.545 gold.; na Kranjskem vložilo 3799krat za 473.925 gl., izvzelo 648krat za 147.056 gold.; v Primorji so vložili 5575krat za 955.838 gl., izvzeli 2700krat za 1,039.133 gl. Od 12. januarja 1883 do konca minolega meseca se je po državi 8,894.009krat vložilo za 738,119.834 gl., a vrnilo 2,555.796krat za 700,975.823 gl. — Vložnih knjižic je v prometu 534.518, knjig-čekovnic pa 9976. — Rentnih knjižic je 8450 v vrednosti 5,132.350 gl. Urad je vložnikom na zahtevanje kupil in odposlal vrednostnih listin za 4,658.300 gl. — Izmed knjižic, ki so v zgubo prišle, je ena slovenska s številko 8265, izdana v Ljubljani, velja 4 gold. 50 kr. — Pošto z zbiralnico so iz Negove preložili v Ivanjce. — Okrožnica ima slednjič izkaz o poštni hranilnici na Angleškem, kjer so jo odprli dne 16. septembra 1861.

Razne reči.

— V spomin strašnega potresa, ki je bil 9. dan meseca novembra l. 1880 v Zagrebu, darovala se je slovesna služba božja v stolni cerkvi. Sv. mašo je služil kanonik g. Barabaš z asistenco, mnogo naroda je bilo navzočega v cerkvi. — Res ta rod ne bo pozabil strašnega dné, ko v mestu ni bilo stanovanja nepoškodovanega, in ko je ljudstvo pod mišm nebo obhajalo službo Božjo, ker so bili vse cerkve več ali manj poškodovane in so se poprave pri nekterih še le letos zvršile. Taki strašni dnevi ostanejo v zgodovini zapisani, a ljudstvo počasi pozabi strahovitosti in gré zopet po svojih opravilih.

— Kopenhagen, glavno mesto male, a stare države Danske hočejo vtrditi, kar bi stalo 51 3/4 milijonov kron, t. j. 37 milijonov za vtrdbe na kopnem in 14 3/4 milijonov za vtrdbe na morji. Proti komu Danci vtrjujejo glavno mesto? Bojé se svetovne vojske. V Stockholmu mislijo, da je za temi vtrdbami Rusija, ki bi v slučaju vojske z Angleško ali Nemško posedla Kopenhagen. — Kdo ne misli tukaj na vojske ob Napoleonovem času? — Angleži so bombardovali Kopenhagen in odpeljali vso dansko brodovje s saboj, da bi ne prišlo Francozom v roke, kajti Napoleon je vse dežele v Evropi hotel združiti zoper Angleže, a le-ti so se maščevali s tem, da so pomorska mesta, kjer so jim vstop branili, bombom dovali. — Zito, ki pride med kamna, se stane, a male države v boji med velikimi zgube samostalnost.

— V Draždanih je bila, ko je bil grof Beust ministerski predsednik, revolucija. Na čelu revolucije so bili: 1. Dvorni arhitekt, ki je ukazal barikade postaviti. 2. Dvorni kapelnik Rih. Wagner (to je tisti sloveči glasbeni skladatelj). 3. Dvorni pesnik, ki je opeval to revolucijo. Vstajo so zadušili a te tri vstaše so preganjali. Prva dva sta peté odnesla, le pesnik je bil zasačen in obsojen na žive dni v zapor. Beust mu je rekel, naj prosi čez tri leta za pomilostenje. Ali pesnik ni hotel prositi pomilostjenja in čez osem let nagovoril je Beust krajja, naj ga pomilosti, saj je dosti dokazal stanovitnosti. Pomilosteneec se je podal iz Saksonskega na Dunaj in je tam postal tajni redar. — Kdo je bil ta pesnik ni povedal Beust.

— Tu je zadeve. „Gospod, oprostite, če Vas opozorim, da ste si hlače pomazali.“ — „Kaj pa to Vas briga? Vi pa že pol ure na tleči smodki sedite, in Vas vendar nisem hotel opozoriti, ker se principijelno nikdar ne vtikam v tuje zadeve, ki mi nič mari niso.“

Telegrami.

Dunaj, 12. nov. „Polit. Corresp.“ objavlja: Rusija se izvestno nadja, da Waldemar ne bo sprejel ponudene mu krone. Za to je poslala h knezu Ni-

kolaju vprašat, če dovoli, da ga pred-
laga za bolgarskega kneza.

Dunaj, 12. nov. „Journal de St. Peters-
burg“ razpravlja Salisburryjev govor
in pravi, da Anglež Avstro-ogrske naprej
potiska in dunajskemu kabinetu prepušča
odgovornost za ohranjenje miru na iztoku.
Govor cesarja Franca Josipa je pa dokazal,
da si je Avstrija v svesti te odgovornosti.
Ker pa Salisburry britansko politiko dela
odvisno od Avstro-ogrske, se smemo nadjati,
da se bo Guildhallsko vpitje po boju spre-
menilo v miroljubno govorjenje v Budapeštu.

Budapešt, 11. nov. Jutri bo zahtevala
ogrska delegacija od grofa Kalnokyja kot
ministra zunanjih zadev, da naj ji pokaže
celoskupno podobo sedanjega političnega po-
ložaja.

Pariz, 11. nov. Princ Valdemar je
vže odgovoril na bolgarski telegram. Zahvalil
se je za skazano zaupanje in rekel, da o
sprejetju bolgarske krone nima on določevati
temveč njegov oče. Vendar pa misli da ga
bodo osobne dolžnosti zadržavale. To vse
kaže, da ne bo sprejel ponudene krone.

Benetke, 11. nov. Tri laške oklopnice
dobile so ukaz, da naj odmah odri-
nejo pred Malto, kjer naj se pridru-
žijo angleškemu brodogradu in pričaku-
jejo bodočega povelja.

Umrli so:

10. nov. Neža Šeks, gostija, 69 let, sv. Petra cesta št.
91, Marasmus.

Tuji.

10. novembra.

Pri **Malicu**: Th. Van Osch, trgovec, iz Pariza. —
Goldstein, Fröhlich in Kuntz, trgovci, z Dunaja. — Henrik
Bartel, potovalec, iz Češkega. — Fried. Tschöll, potovalec, iz
Gradca. — Franc Graf, c. k. stotnik, iz Terbiža. — Hofbauer,
trgovec, iz Trbiža.

Pri **Stonu**: Ch. Kulke, trgovec, iz Draždan. — Stern,
Anseli, Borgenicht in Herlich, trgovci, z Dunaja. — Karol
Fischer, zlatar, iz Praga. — Jožef Hohmann, potovalec, iz
Dunajskega Novega mesta. — Otto Schinke, trgovec, iz Oger-
skega Starigrada. — Hugo Arholzer, trgovec, iz Kernova. —
Blau in Grünhut, potovalca, iz Velike Kaniže. — Franc
Zdeuschek, mesár, iz Trbiža. — M. Mentschag, krčmar, iz
Celja. — Deperis in Draxler, c. k. uradnika, iz Kamnika. —
Gustav Sterger, zasebnik s soprogo, iz Trienta. — Klaatschig
in Klements, trgovca, iz Trienta. — Dr. Janez Hottzabek,
trgovec, iz Reke.

Pri **Bavarskem dvoru**: Simon Pavešič, trgovec, iz
Reke. — Jurij Kmetič, posestnik, iz Terzina.

Pri **Južnem kolodvoru**: F. Tirman, inženir, z Du-
naja. — Alojzij Weil, uradnik, z Dunaja. — Dem. Kuruppi,
trgovec, iz Vošperga. — Franc Koffol, trgovec, iz Tolmina.

Pri **Avstrijskem caru**: Janez Erhartič, c. k. uradnik,
iz Ptuja. — C. Saeherer, posestnik, iz Koroškega.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju		
11. 2. u. jut.	732-99	+ 7-4	sl. vzh.	oblačno	5-00
11. 2. u. pop.	733-73	+14-6	sl. svzh.	oblačno	dež
9. u. zveč.	733-83	+ 8-4	sl. svzh.	del. jasno	

Jutranja zarja, čez dan deloma oblačno, ponoči dež.
Srednja temperatura 10-1° C., za 5-5° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

11. novembra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 75	kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	84 " 80	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 " 90	"
Papirna renta, davka prosta	100 " 95	"
Akcije avstr.-ogrske banke	869 " "	"
Kreditne akcije	284 " 60	"
London	125 " 45	"
Srebro	" "	"
Francoski napoleond.	9 " 91 1/2	"
Ces. cekini	5 " 92 1/2	"
Nemške marke	61 " 35 1/2	"

V čast presv. Trojici.

Sveta maša, zložil in založil ter po-
svetil blgrd. gosp. Antonu Foersterju
skladatelj Ignacij Hladnik.

Na prodaj v „Katoliški Bukvarni“ v
Ljubljani po 60 kr. (9)

Izdajatelj in odgovorni urednik Matej Močnik.

Potrtega srca naznanjamo prežalostno vest o pre-
zgodni smrti nepozabljivega soproga, oziroma očeta,
starega očeta in tasta, gospoda

Gustav Tönnies-a,

stavbenega podvzetnika, lastnika tovarne in po-
sestnika zlatega križca za zasluge s krono,
ki so po dolgi, mučni bolezni prevideni s sv. zakra-
menti za umirajoče danes ob 1/2 9. uri zjutraj mirno
v Gospodu zaspali.

Pogreb blagega ranjega bode v nedeljo ob 4. uri
popoldne na tukajšnjem pokopališču.

Zadušne maše se bodo brale v farni cerkvi Ma-
rijinega oznanenja.

V Ljubljani 12. novembra 1886.

Amalija Tönnies,

soproga

Gustav, Adolf, Viljem, Emil, Rudolf,

sinovi.

Luiza poročena Handl-ova, Amalija, poroč.

Schmidt-ova, Friderika poroč. Kotnik-ova,

Mariana,

hčere.

Rihard Handl, Julij Schmidt, Ig. Kotnik,

zetje.

Hilda Tönnies roj. Krisperjeva,

sinova.

Učenca ali praktikanta,

ki je dovršil drugi ali vsaj prvi latinski razred (tudi
realke), sprejemem takoj v mojo prodajalnico z mešanim
blagom: deček naj bi bil s poštene hiše, dobro izgojen,
čvrst, zdrav, brez kake telesne napake, slovenskega in
nemškega jezika vešč.

Ponudbe naj se naravnost meni pismeno pošiljajo

Franc Ks. Goli,

trgovec v Idriji.

Notranjsko.

Valvazor

(2)

lepo vezan, naprodaj je jako poceni pri g.
Jerneju Rabiču, trgovcu v Kranji.

Žrebanje že prihodnji mesec.

KINCSEM
SREČKE à 1 gld. **11 srečk 10 gld.**
samo 10 gld.

Glavni dobitek v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odtegljajem 20% — 4788 denarnih
dobitkov.

(17) **Kincsem-srečke** dobivajo se
v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba: Budapešta, Waltznergasse 6.

Vožnji red cesarjevič Rudolfove železnice.

Iz Ljubljane v Beljak.

Iz Beljaka v Ljubljano.

Osobni vlaki				
Postaje	št. 918 po noči	št. 1714 zjutraj	št. 1716 dopolodne	št. 1712 zvečer
Ljubljana j. k.		6:40	11:40	6:25
Ljubljana R. k.		6:44	11:45	6:29
Vižmarje		6:53	11:55	6:38
Medvode		7:4	12:7	6:49
Loka		7:17	12:21	7:2
Kranj		7:31	12:38	7:16
Podnart		7:48	12:56	7:33
Radovljica		8:5	1:14	7:50
Lesce		8:12	1:24	7:58
Javornik		8:29	1:46	8:15
Jesenice		8:39	1:57	8:23
Dovje		8:56	2:18	8:40
Kranjska gora		9:21	2:48	9:04
Rateče-Bela Peč		9:37	3:3	9:18
Trbiž		9:55	3:20	9:33
		št. 904	št. 916	št. 902
Trbiž	3:58	11:07	3:41	
Thörl-Maglern	4:11	11:17	3:55	
Podkloster	4:25	11:27	4:11	
Fürnitz	4:40		4:27	
Toplice Beljak (ostaj.)			4:35	
Beljak drž. ž. (ostaj.)	4:54		4:46	
Beljak j. k.	4:58	11:50	4:50	
	zjutraj	dopolodne	popoldne	zvečer

Osobni vlaki				
Postaje	št. 915 dopolodne	št. 903 popoldne	št. 957 popoldne	št. 917 zvečer
Beljak j. k.	11:51	4:42	5:8	10:45
Beljak drž. ž. (ostaj.)	11:56		5:14	10:58
Toplice Beljak (ostaj.)	12:02		5:20	
Fürnitz	12:10		5:30	11:14
Podkloster	12:24	5:7	5:50	11:40
Thörl-Maglern	12:36		6:3	11:59
Trbiž	12:48	5:26	6:16	12:18
	št. 1711	št. 1713		št. 1715
Trbiž	4:10	6:20		1:10
Rateče-Weissenfels	4:26	6:36		1:30
Kranjska gora	4:40	6:49		1:46
Dovje	5:6	7:14		2:19
Jesenice	5:26	7:34		2:43
Javornik	5:32	7:40		2:50
Lesce	5:51	8:04		3:15
Radovljica	5:57	8:11		3:22
Podnart	6:15	8:35		3:44
Kranj	6:33	8:55		4:2
Loka	6:49	9:13		4:20
Medvode	7:05	9:28		4:34
Vižmarje	7:17	9:41		4:46
Ljubljana R. k.	7:26	9:50		4:55
Ljubljana j. k.	7:30	9:55		5:—
	zjutraj	zvečer		popoldne

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.